

Reformációs gyökereink és hajtásaink

Ünnepi évben élünk. A reformáció 500 éves indulását, kibontakozását, küzdelmét és áldásait ünnepeljük. Ha valaki semmit nem tudna erről a világtörténelmi eseményről érdemében, csak jelszavakat, vezényszavakat ismerne, bizonyára akkor is elgondolkozna, hogy egy XVI. századi világ hogyan tudott az üdvösség és kárhozat, a Biblia és a hagyományok, az egyházi és a világi hatalom ütközéseinek kérdésében, küzdelmében az egész európai, majd a világtörténelmet is meghatározó fordulatot életre hívni?!

Érthetően foglalkoztatná, hogyan tudott ez a lelki-szellemi szökőár egészen a mai napig hullámvászonban maradni? Vagy egy másik képet használva, hogyan tudott úgy meggyökerezni, hogy az évszázadok folyamán nem csak túlélte gyökereinek, ágainak a legdurvább irtását, pusztítását, de ismételten újabb és újabb reformációs hajtásokat, ágakat is nevelt. Mi több, az új ágak nem csak új szint jelentettek a most már protestánsnak, neoprotestánsnak nevezett keresztyén közösségben, de meghatározták akár egy ország, sőt földrész vallási arculatát, kultúráját, majd misszióját és társadalmát is.

Minden bizonnyal felmerül a kérdés minden kívülről szemlélődőben, hogy a megmaradási szándék mellett honnan kapott erőt ez a mozgalom, hiszen száz és száz kezdeményezés halt el ütközben, a mi életidőnkben pedig a világ legerősebb és legjobban szervezett hadseregeinek, államainak a védelmében sem tudtak filozófiai, ideológiai szörnyszülemények, szervezetek, intézmények néhány évtizednél többet megélni.

Ha az illető szemlélő szélesebb nézőpontból vizsgálja a kérdést, akkor is valamilyen irányból föltétlenül foglalkoztatja az a tény, hogy az esztendő nagy ünnepi reformációs emlékkalkalmi olykor társadalmi, olykor egyházi rendezésben, de mindig találkoznak a történelmi értékelismerés és megőrzés magassági pontjain.

Ez a külső szemlélő arról is fog tudni, hogy milyen arányban nyer a protestáns egyházi élet is anyagi támogatást és milyen jelentős mértékben küzdenek közös etikai frontvonalon a nemzet biológiai és lelki nemzőerőjének megújulásáért, bibliai alapértékekért, szemléletért.

De ezt a kölcsönösséget nem csak néki, hanem elsőrenden nekünk kell látnunk és hálással nagyra értékelnünk, miközben megvalljuk, hogy: „Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk.”

Mert éppen ebben az ünnepi évben még inkább látnunk kell, hogy milyen sebeket és veszélyes fertőzéseket kaptunk, hordozunk, s milyen mértékig vagyunk egyetemesen felelősek magzataink, azaz a nemzet életének pótolhatatlan irtásáért, s mivel ebben a

kérdésben nem csak a történelem, hanem Isten színe előtt vagyunk felelősek. Könyörögnünk kell a bűnbánat és az újrakezdés ajándékáért, kegyelméért.

A reformációs, protestáns gyökerek és ágak vonatkozásában ez azt is jelenti, hogy fölöttébb érzékeny, felelős, bölcs, vizsgálódóvá és hálássá kell válnunk minden új hajtásért és levélkéért az ősi törzsön, s már a kórházi névadás pillanatában jeleznünk, hogy a mi leszármazottunk, a mi családunk tagja ez a síró, de táplálkozni és növekedni is akaró gyermek. Mi vagyunk a nagyszülei, nagybátyjai és keresztszülősegre is készek vagyunk, sőt a „komatál” családi terhétől sem zárkozhatunk el.

Szükséges szerénységgel, de hálással gondolunk vissza arra is, hogy évi közgyűléseink, népes konferenciáink alkalmával ismételten helyt adtunk az ökumenikus, sőt Aliansz körben meghívott vendégeink köszöntéseinek is, s ez nekünk magunknak jelentett első renden szemléletbeli rangot, emelkedettséget.

A személyes Aliansz kapcsolatokban pedig a 2011-es radikális egyházi rendezés idején az Aliansz egész elnökségével együtt egy „Fórumra” hívtunk minden protestáns kisebb és nagyobb közösséget, a napjainkban születettekkel együtt belkörü, majd államtitkári találkozóra. Ennek egy hosszabb dialógus lett az eredménye, melyben a kis és legkisebb protestáns közösségek vonatkozásában is mentettük, ami még menthető. Ezeket a törekvéseinket a Kormányzatunk is komolyan vette, mint megoldáskeresést, megbecsülte és támogatta.

Ebben az ünnepi évben, melyben a két nagyobb történelmi protestáns egyházunk kiemelkedő országos rendezvények kiváltságát és terhét is hordozza, elmaradhatatlannak tartottuk, hogy a már korábban a Dr. Győri István ny. professzor (Sárospatak, Ref. Teol. Akadémia) írásaiban is megjelenő látások, gyakorlati tanácsok tovább érlelődjenek és a legkisebb protestáns közösségek is homloktérbe kerüljenek. Ezért tavasszal, Szeverényi János testvérünk meghívására Piliscsabán, a Béthel Evangélikus Missziói Otthonban, jelentős részvétellel tanácskoztunk erről a kérdéstről, meghallgatva Dr. Mászáros Kálmán, teológiai tanár és lelkipásztor kiváló előadását és sokak hozzászólását, míg később Egerszalókon Dr. Kovács Géza nyugalmazott professzor hívásában a Tóth Piroska Missziói Házban erősítettük meg szándékunkat egy országos protestáns, demonstratív konferencia előkészítésére. Ez a konferencia 2017. szeptember 16-án Budakeszin, a Metodista gyülekezet templomában kapna helyet, melyet imádsággal elkérve kívánunk formálni, munkálni. Fontosnak tartjuk, hogy még az ez évi 2017-es BalatonNET –en, a szeptemberi konferenciát megelőző egyházi fórumra kerüljön sor, melyre a legkisebb, családi méretű közösségek képviselőit is várjuk. Erre 2017.

augusztus 18-án, pénteken 16.30 –kor kerül sor a balatonszemesi baptista imaházban, ahová szeretettel várjuk az ebben a közösségben és szolgálatban részt venni kívánó testvéreinket!

A következő országos konferenciát, melyet a két nagyobb történelmi, protestáns egyház és a történelmivé érett neoprotestáns egyházak vezetőivel együtt szeretnénk megszervezni, olyan légkörűnek reméljük és kérjük Istentől, melyben az utolsók elsők lehetnek, s melyben elhangzik a biztatás és kérés: „Barátom, ülj feljebb.”

Mindezekhez kérjük imádságaitokat, részvételeket és építő javaslataitokat!

D. Szabó Dániel, a Magyar Református Presbiteri Szövetség, illetve a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) tiszteletbeli elnöke